

พระพุทธศาสนากับปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก : ศึกษาเฉพาะกรณีบ้านราชวิถี และบ้านครุฑน้อย

(BUDDHISM AND VIOLENCE AGAINST CHILDREN: A CASE STUDY OF BAN RATCHAVITHEE AND BAN KRUNOI)

กัลยาณี ผลประกอบศิลป์ 4437363 SHCR / M

ศศ.ม. (ศาสนาเปรียบเทียบ)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : ปาริชาติ สุวรรณบุบผา , Ph.D. , ศรีนทิพย์ สติรศิลป์ , อ.ม. , สิริพร แย้มนิล , Ph.D.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักธรรมและแนวปฏิบัติในพระพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน และแก้ไขปัญหความรุนแรงต่อเด็ก และศึกษาการนำหลักธรรมและแนวปฏิบัติในพระพุทธศาสนาไปใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหความรุนแรงต่อเด็ก ของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน โดยวิธีศึกษาภาคเอกสาร จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง การศึกษาภาคสนามใช้วิธีสัมภาษณ์ผู้บริหาร และสัมภาษณ์ สังเกตการณ์เจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับเด็กที่บ้านพักเด็กและครอบครัว กรุงเทพฯ สถานสงเคราะห์บ้านราชวิถี มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และสถานเลี้ยงเด็กบ้านครุฑน้อย จำนวน 8 คน ร่วมกับการใช้แบบสอบถามกับเด็กกลุ่มตัวอย่างจากบ้านราชวิถี จำนวน 152 คน บ้านครุฑน้อย จำนวน 58 คน นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลบทสัมภาษณ์ โดยวิธีบรรยาย และวิเคราะห์คำร้อยละ ค่าเฉลี่ยในส่วนที่เป็นแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่าพระพุทธศาสนามีหลักธรรมที่เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหทารุณกรรมเด็กได้แก่ หลักธรรมเรื่องศีล 5 ธรรม 5 ทิศ 6 พรหมวิหาร 4 สังคหวัตถุ 4 ฌราวาสธรรม 4 กรรมและอโหสิกรรม และเรื่องความกตัญญู เป็นต้น ในด้านการนำไปปฏิบัติ พบว่าเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเด็กถูกทารุณกรรมทั้งภาครัฐ และเอกชนได้ใช้หลักธรรมในพระพุทธศาสนาในการช่วยเหลือ ฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็ก ขณะเดียวกันมีการให้เด็กได้ปฏิบัติศาสนกิจบ้างตามโอกาสเด็กที่ได้รับการช่วยเหลือ อบรมสั่งสอนมีความเข้าใจในหลักธรรมทางศาสนาอยู่ในเกณฑ์ดี

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ได้แก่การสนับสนุนให้ทุกคนในชุมชนมีความตระหนักรู้ที่ถูกต้องร่วมกันว่า ปัญหาความรุนแรงต่อเด็กเป็นเรื่องสาธารณะ ไม่ใช่เรื่องภายในครอบครัวหรือเรื่องส่วนตัวเท่านั้น เมื่อพบเด็กถูกเอาเปรียบและถูกทารุณ คนในชุมชนต้องให้ความช่วยเหลือ และขณะเดียวกันควรมีการเสริมสร้างสภาพชุมชนให้มีทำดีและการอยู่ร่วมกันแบบพุทธ คือการไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน การมีเมตตาธรรมต่อกัน ขณะเดียวกันหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กถูกทารุณกรรมควรใช้วิธีพุทธบำบัด เช่น การปลูกฝังหลักธรรมต่าง ๆ การสอนให้รู้จักระงับความโกรธ การให้เด็กได้วิปัสสนาฝึกจิตใจ เพื่อนำบำบัดบาดแผลทางจิตใจที่เกิดจากปัญหาความรุนแรงให้ผู้ถูกกระทำไม่กระทำความรุนแรงต่อบุคคลอื่นในโอกาสต่อไป

BUDDHISM AND VIOLENCE AGAINST CHILDREN: A CASE STUDY OF BAN RATCHAVITHEE AND BAN KRUNOI.

KALAYANEE PHONPRAKOB SIN 4437363 SHCR / M

M.A. (COMPARATIVE RELIGION)

THESIS ADVISORS : PARICHART SUWANBUBBHA, Ph.D., SARINTHIP
SATHIRASILAPIN, M.A., SIRIPORN YAMNILL, Ph.D.

ABSTRACT

This is a qualitative research, aiming at studying Buddhist principles and practices relating to prevention and solution of child abuse, and studying the application of Buddhist principles and practices by the government and non-government organizations working on this problem. The study used related documents and field research consisting of interviews with the director and a member of staff of the following institutions: Shelter for Children and Family, Bangkok, Ratchavithee Social Welfare House, The Center for the Protection of Children's Rights Foundation and Protection Ban Krunoi. Secondly, a questionnaire was given to samples of 152 people in Ratchavithee and 58 people in Ban Krunoi. The data gathered from these interviews, observations and questionnaires was analyzed.

It was found that Buddhist principles relate to prevention and solution of child abuse such as "Five Precepts", "Five Dhammas", "Six Directions", "Phomvihara", "Sangaha-vatthu", "Gharavasadhamma", "Khama and Ahasikhama" and "Gratitude". It was found that the social workers of government and non-government organizations treated abused children by Buddhist principles, and the children were permitted to practice Buddhist traditions sometimes. The health of these children were rehabilitated, their minds were treated and they practiced Dharma; therefore these children were helped to comprehend Dharma.

It is suggested that everyone in the community should share the responsibility to protecting and taking care children based on the understanding that all child problems, not only matter to the family, but also to the community. We should help when we realize any child is abused by developing a Buddhist community and society, abstaining from taking life or doing bodily harm, and sharing love and mercy together. In the case of child abuse, social welfare workers should practice Buddhist healing of memories, such as stressing Buddhist principles, teaching against anger and revenge, and teaching meditation practice. These Buddhist practices are good ways for rejecting violence which always begets violence